Ч. 228. Середа 25 (12) жовтня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Палата панів. — Справи парляментарні. — Італіяньско-турецка війна. — Ворохобня в Хіні*

Палата панів зібрала ся в суботу на засіданє. На вступі іменем палати зложив президент кн. Віндішґрец желанє молодій архикняжій парі з нагоди вінчаня, а відтак присьвятив посмертну згадку членам палати бл. п. Филипови Залескому і кардиналови Пузині.

Ґр. Шенборн поставив наглячє внесенє що до вибору господарскої комісиї, зложеної з 21 членів, яка має постійно радити і має розглянути дорожняну справу, ухвалену палатою послів, а евентуально поставити самостійні внесеня.

Наглячість і зміст внесеня ухвалено. Відтак передано комісиї начерк законів в справі підвисшеня вільної від екзекуциї части платні, пенсий і т. д., в кінци в справі поборюваня пошестних недуг.

По виборі комісиї засіданє закрито.

Парляментарне положенє остає все ще невияснене. Плян бар. Ґавча, щоби замість парляментаризациї кабінету перевести націоналізацию через іменованє міністрами урядників, які мали би контакт з національними партиями, знаходить ся все ще в стадиї зорґанізованя терену. Поляки від себе заявили ся против того пляну, значить, они вислали би до націоналізованого кабінету своїх парляментаристів, однак не мають нічого против того, щоби инші національні ґрупи делеґували до кабінету урядників. Чехи прихиляють ся до пляну бар. Ґавча; німецко-національний союз ще не рішив ся ні сюди ні туди, хоч серед него переважає протический настрій; християньско-социяльні поки-що заявляють, що волять держати ся осторонь від нової комбінациї.

З поля таліяньско-турецкої війни надходять лиш скупі вісти, бо Італіянці, в руках яких находять ся телеґрафічні получення, не перепускають депеш. В Льондоні і Берлині появила ся поголоска, що під Бенґазі ставили Турки дуже сильний опір та що Італіянці потерпіли там великі страти. Кажуть, що упало 800 людий, а Турки утратили лиш 115. Турки мали дуже хоробро борoти ся. Італіяньскі жерела не потверджують тої вісти, однако з їх телеґрам видко, що обсадженє Тріполісу не прийде їм так легко, як они думали.

Доси мають Італіянці в Тріполісі 50.000 войска, однако та сила показує ся за слаба і вскорі мають відійти нові відділи на поле війни.

В Хіні ворохобня ширить ся дальше на північ і наближає ся до столиці Пекіну. Хіньске правительство — як доносять до анґлійского „Times-а" — раде би навязати переговори з ворохобниками, бо вигляди на побіду для него слабі, тим більше, що цісарскі войска громадно переходять на сторону ворохобників.

Бар. Ґавч продовжає конферувати. І так в суботу конферував з кн. Каролем Шварценберґом, бувшим президентом міністрів Беком і президентом найвисшого трибуналу бар. Руґером. Повідомляють дальше, що бар. Ґавч мав звернути ся довірочно до бувшого міністра рільництва Брафа, чи він як член довіряческого клюбу не обняв би знов тої теки, на що той відповів, що здоровлє єму на те не позволяє.

В сім тижни — як говорять — парляментарне положенє повинно вияснити ся.

Підчас загальної дебати в комісиї для урядників і слуг державних над предложенєм правительства в справі підвисшеня додатків активальних вглядно платні для урядників і слуг державних, промовляв м. и. пос. Лев Левицкий в імени Союза українських послів.

Заявив ся за відповідним підвисшенєм службових поборів для слуг державних, бо они часто належать до найбіднійших верств населеня і в найбільшій потребі знаходять ся. Дальше зазначив бесідник, що правительство повинно прийти без проволоки з видатною помочию для установленя контрактово официяптів і помічників канцелярийних, для контрактової служби як післанців судових, сторожи скарбової, слуг почтових і телеґрафічних, вза-

4)

## Крізь стіну.

(З француского — Кл. Моффета).

(Дальше).

Але вкінци зітхнув з полекшию, простягнув обі руки, відтак встав і приступив перед коминок, над котрим висів великий портрет его улюбленої матери. Стояв якийсь час тихо перед хорошим, добрячим лицем і сказав півголосом:

— Буде горяча борба, матінко, але я не бою ся.

Коли він то говорив, почув, як фіртка від огороду скрипнула і як відтак роздали ся скорі кроки на висипаній рінею стежці. Пан Пужо надходив саме в тій хвили. Виглядало то на добру ворожбу.

Лукиян Пужо був одним з вісімдесятьох поліцийних комісарів, з котрих кождий в своїм окрузі очищував Париж з темних і підозріних індивідуїв. Поліцийний комісар є перед усім урядником, але коли не є дураком, стане дуже скоро знатоком людий, бо бачить всі, а особливо темні сторони великоміского житя, знає гріхи своїх ближних, одержує неімовірні звірюваня, кождої хвилі являє ся візваний на місця страшних злочинів. Нічого і то зовсім нічого не дивує его, не має ніяких улуд, а мимо того майже з правила задержує в собі трохи співчутя для блудячої людскости. Пан Пужо був одним з найвизначнійших і найінтеліґентнійших членів тої верстви людий і вірним другом Павла Кокеніля. З виду були они оба цілковитим противеньством, бо Пуже був мужчиною старшим, низкого росту, з червоним лицем і чорним як вугoль коротко стриженим, щітковатим волосєм.

— І щож? — спитав комісар, коли оба сіли. — Розходить ся імовірно о справу в Ріо де Жанейро, що? Колиж від'їздите?

— Не їду зовсім.

— Що-о?

Сим разом Пужо все таки здивував ся. Він знав, які величезні користи давала та посада, тішив ся приятельским щастєм, а тут — каже єму Кокеніль зовсім спокійно, що не хоче їхати до Бразилиї.

— Я саме тепер прийшов до рішеня, до найважнійшого рішеня мого цілого житя — говорив аґент— а ви одинокі, що маєте о всім знати. Отже слухайте! Нині по полудни побачив я в церкві Нотр-Дам одну молоду дівчину, що продає там сьвічки і поглянула на мене так дивно, немов би хотіла зі мною говорити. Я приступив до неї, і — ну, она розповіла мені, що їй снило ся послідної ночи.

— Снило ся? — скрикнув комісар зачудований.

— Так, бодай она так казала. Она очивидно могла говорити неправду, або міг єї хто намовити; я не знаю нічого про неї, навіть єї імени; але то не має ніякого значіня. Розходить ся лиш о головну річ: именно, що получило дві найважнійші події мого житя.

— Гм! А щож їй снило ся?

— Каже, немов би бачила мене два рази. Насамперед в лісі коло деревляного моста, де якийсь бородатий чоловік говорив з женщиною і малою дівчиною, а раз знов в човні, в котрім я їхав до краю з чорними людьми.

— Бразилія!

— Імовірно. А відтак бачили палаюче сонце з дуже злим лицем, що безнастанно глядїло на мене. Каже, що то зле лице часто їй снить ся; она бачить его спершу як далеку малу звізду, що все близше підходить, а вкінци стає дуже велика, червона і зла. І чим близше оно приходить, тим більша стає єї тревога, аж доки з величезним страхом не обудить ся. Каже, що умерла би в ляку, колиб то лице досягло єї, перед обудженєм. То всьо, пане Пужо.

Комісар хвилю мовчав.

— Чи она старала ся той сон пояснити? — спитав відтак.

— Ні.

— Длячогож она вам то оповідала?

— Каже, що зробила то під впливом наглої гадки. Я властиво не дуже хотів би їй вірити — але то не має значіня. Пане Пужо — він скочив розворушений — в ту лісну сцену вложила она щось, що не є звістне, чого я навіть вам не сказав.

галї для помічничих слуг — в дорозї розпорядженя, а також заініціовати управильнене і забезпечене їх правно суспільного становиска. О скілько розходить ся о намірене підвисшене додатків активальних для урядників, предложене правительства на думку бесїдника економічного положеня урядників не годно тревало поліпшити, проте не в вказаним, щоби в той спосіб спричиняти далекоідуче обтяжене скарбу державного. Як заступник народу, що в 95% населеня складає ся з хлїборобів, бесїдник підносить, щоби селяни не були вже дальше обтяжені, лиш противно, щоби старати ся о піднесене добробуту хлїборобского стану. Дальше бесїдник констатує, що нове предложене фінансове, котрим мають ся піднести побори службові, нових безпосередних податків на селян вправдї не накладає, однак бесїдник принципіяльно заявляє ся за справедливим розкладом податків через заведене одинокого загального проґресивного податку доходового, а з окрема за справедливим зменьшенем податків що до наших хлїборобів. Зате домагає ся бесїдник, щоби правительство предложило палатї нову праґматику службову і то в поступовім дусї.

# Новинки.

**Львів, 24 жовтня 1911.**

**— Вінчанє Найдост. Архікн. Кароля Франц Йосифа.** В суботу дня 21 жовтня с. р. о годинї 11.30 перед полуднем відбула ся в каплици княжого замку в Шварцав коло Штайнфельд в присутности Є. Цїс. і Кор. Апостольского Величества вінчанє Є. Ц. і К. Високости Найд. Архікн. Кароля Франц Йосифа з Єї Королївскою Високостию Зитою Бурбон княгинею Парми. Повінчав майор домус Є. Сьвятости Папи монсіньор Біслеті.

Сьвідками вінчаня були: зі сторони Найд Жениха: Є. Вис. Фридрих Август III Король Саский і Є. Цїс. і Кор. Вис. Найд. Архікн. Франц Фердинанд Естерравх-Ест, зі стор. Найд. Нареченої: Є. Кор. Вис Міґуель князь Браґанца і Є. К. Вис. Альфонс. князь Бурбон.

**— Посьвячене костела сьв. Єлисавети.** В недїлю відбуло ся торжественне посьвяченє костела сьв Єлисавети на Городецкім передмістю на давній площи Солярві, названій нинї площею Архіеп. Більчевского. Посьвяченя довершив Архієп. Більчевский, а в торжестві тім взяли участь: Є.Е Митр полиг гр. Шептицкий, Є Е. п. Мінїстер для Галичини Вячеслав Залєский, Є. Е. п. Намістник др. Михайл Бобржиньский, командуючий ґенерал Шедлєр з ґенеральним штабом і богато наших достойників, між ними і радник Двору п. Крехоецкий на чолї польских дневникарів. По службі божій відбуло ся ще посьвяченє трох дзвонів, з котрих оден одержав імя Пречистої Діви Марві Королевої польскої, другий сьв. Йосифа а третий блажен. Стреши.

**— П. Віцепрезидент** краєвої дирекциї скарбу др. Станис. Шляхтовский виїзджає до Відня в справах урядових аж в слїдуючім тижни, в наслїдок чого сего тижня буде удїляти авдиенций як звичайно.

**— Не має ніякого значіня.** Поміщена у вчерашнім числї новинка „З краєвої Ради шкільної“, де говорить ся про зміни в тижневих засїданях секційних єсть без всякого значіня, позаяк справа ся не єсть ще вповнї упорядкована.

**— Львівский руский театр в Станиславові.** (Саля Монюшка — Початок о $7^1/_2$ вечером).

В середу 25 жовтня „Оповіданя Гофмана“, опера в 5 відслонах Офенбаха.

В четвер 25 жовтня послідна вистава „Оповіданя Гофмана“.

**— Яке житє, така смерть!** Казимир Левицкий, убийник артистки польского театру у Львові, бл. п. Оґіньскої, засуджений на кару смерти, помер в кримінальнім шпитали, куди его — як то ми вчера доносили — відставлено з вязниці при улици Баторія в непритомнім станї. Чи убийник той отроїв ся, чи щось иншого сталось причиною его смерти, се хиба о стілько могло би інтересувати, що коли би то було остроене — хто доставив ему отруї. Говорено в першій хвили, що він отроїв ся „вероналем“, ліком, якого уживав против безсонности; він, кажуть, складав порошок до порошка, а відтак зажив більшу скількість від разу і отроїв ся. Показуєсь однак, що він того ліку не зажиівав в порошку лиш в плиннім станї, отже не міг прятати, щоби призбирати більшу скількість. Кажуть знов, що Левицкий мав заатаковані легки і лїчив ся від сухіт. Обдукция мабуть викаже, що сталось причиною смерти.

**— Краєва Рада шкільна** іменувала в народних школах: о. Ем. Чарнецкого учителем гр. кат. ґелїґії в женьскій школї видїловій в Городку лг.; Марию Гефліх учителькою 3 кл. вид. жен. школи в Жовкві; Марию Хвостівну учителькою 6 кл. жен. школи в Раві Рускій; Мар. Грабаля учителем муж. школи ім. Чацкого в Стрию; Пав. Реваковичівну учителькою жен. школи ім. сьв. Кінґи в Стрию; Вікт. Лїстовского учителем 4-кл. школи в Підмихайлю; Франца Лютра учителем і Анну Кропивницку учителькою 4 кл. школи в Петрилові. Учителями і учительками 2 кл. шкіл іменувала: Йосифу Висніцку в Уйсолах; Йос. Гірнесевичівну в Кельнарові; Алекс. Фартуха в Дорошові великім; Ів. Бидліньского в Петриковичах; Мар. Шоробурову в Боринчах; От. Романьску в Билицях; Стан. Малікову в Товщеві; Соф. Височаньску в Бірку повім; Марию Теперову в Біляках; Стан. Бесядецку в Грисятичах. Учителями і учительками 1 кл. шкіл: Мар. Хмельовску в Лещатові; Мих. Бекесевича в Лежанівцї; Юр. Гуминиловича в Верлогах.

**— Запрошенє** на звичайні Загальні Збори Руского Народного Дому в Борщеві, що відбудуть ся в середу дня 1 падолиста 1911 о год. 10 рано у власній салї зі слїдуючим дневним порядком: 1) Відкритє зборів. 2) Вибір президиї зборів. 3) Звіт з дїяльности видїлу. 4) Звіт касиєра. 5) Вибір нового видїлу і 6) Внески членів. Коли би в означенім часї не зібралось достаточне число членів (більша половина членів), збори ті відбудуть ся того самого дня о год. 11 з тим самим порядком дневним. — За видїл товариства: голова *др. Д. Савчак* в. р., секретар *Осип Мартинюк* в. р.

**† О. Станислав Стояловский,** голосний свого часу латиньский парох в Куликова, редактор польских популярних ґазеток „Wieniec i Pszczółka“, посол до сойму краєвого і ради державної, помер вчера в Кракові. З покійником зійшла до гробу вельми характеристична фіґура серед польскої суспільности, знана по части досить добре і в руских кругах. Покійник родив ся дня 14 мая 1845 р. на Знесїню під Львовом, школи покінчив в Перемишли і Львові. Вступив був до чина Єзуїтів, відтак виступив і був сотрудником при костелї сьв. Мартина у Львові, опісля парохом в Куликові і від сеї пори розпочав ся голосний, по части й навіть вельми бурливий період его житя. Покійник вів борбу з кождим, хто лиш станув ему в дорозї і внаслїдок того переживав иноді навіть дуже прикрі подиї. Остаточно смерть все покрила, зі всїми его помирила. Нехай з Богом спочиває!

**— На кару смерти** через повішенє засудив львівский суд карний 27-лїтного Миколу Дахова, зарібника в Лаврикові, котрий за намовою 20-лїтної Марії Шмиґльової, убив в Крехові в ночи з 21 на 22 мая с. р. мужа Шмиґльової Гаврила. Марию Шмиґльову за-

---

— А іменно?

— Ви гадаєте, що перед двома лїтами я просив о відправу, правда?

— Очивидно.

— Всї так гадають. А то не правда. Мене відправлено.

Пужо видивив ся на него остовпілий, немов би не міг найти слів, а вкінци повторив непевним голосом:

— Відправлено? Павла Кокеніла відправлено?

— Так, любчику, з париской поліциї відправлено, задля неувязненя одного убийника, як звучало обжалованє.

— Але то була неправда?

— Скажіть самі. То була та істория з лісним злодієм, що убив побережника. Пригадуєте собі єї?

Пужо надумував ся хвилю; він бачив в тім свою гордість, аби на всьо пригадати собі.

— Ага, коло Сомюр, правда?

— Так! Там найшов я его, перешукавши цїлу Францию. Я зайшов до его жінки як похатник і вспів єї намовити, аби приймила мене на харч. По якімсь часї підглянув я, що она дуже часто висилала свою малу доненку з поживою в кошику до лїса і я остаточно пійшов за нею і застав того чоловіка, як він коло деревляного моста розмовляв з своєю жінкою і дитиною.

— Сцена, яку дівчина бачила у снї!

— Так. Того я нїколи не забуду. Я мав револьвер в руцї і той чоловік був пропащий. Але саме в хвили, коли я хотів на него кинути ся, він схилив ся і поцїлував дитину. Не знаю, як ви гадаєте о таких річах, Пужо, але для мене було неможливо арештувати его в такій хвили — перед его дитиною і жінкою, що була для мене добра, ну — і то було очивидно занедбанє обовязку, за яке мене покарали. Але я не міг, я не міг і не зробив того!

— Ви позволили ему утечи?

— Тоді, так. Але чотирнайцять днів пізнїйше, в отвертій борбі з ним, сам на сам, я зловив его. Він дістав десять лїт.

— А ви відправу?

— Так, то значить з огляду на мої до того чесні заслуги позволили менї попросити о відправу.

Кокеніль говорив з огірченем.

— Нечуване! Неймовірне! — воркнув Пужо. — В засадї ви очивидно звлудили, але нагана була би зовсїм відповідною карою. А у вас — у Павла Кокеніля — була й она злишна.

Комісар подав аґентови руку і сказав сердечно:

— Я горджу ся вами, мій старий друже!

Кокеніль поглянув на него з загадочним усьміхом.

— Ви берете ту річ зовсїм так, як я того надіяв ся; так як я то робив — аж до нинїшного дня. То виглядає на дурницю, правда? Ну, а однако то не була дурниця; то було конечне потягненє в шахах.

— Потягненє в шахах? Чиє?

— Чиєсь, що має на гадцї великий злочин.

— Чи знаєте що близшого про той злочин?

— Нї. Єго ще не сповнено.

— Ще не сповнено? То знаєте плян? Маєте докази?

— Маю докази, які менї вповнї вистарчають! Пужо, представте собі, що ви є великий злочинець; не якийсь там звичайний шубравець, що має якийсь час щастє, а остаточно таки дасть ся зловити, але незвичайний, великий і дуже впливовий злочинець, такий що хиба раз або два рази лучає ся на сто лїт.

— Як Вотрен за часів Наполеона?

— Вотрен був лиш зручний обманець, котрий остаточно пропав. Але були більші злочинцї як Вотрен, люди, яким їх злочини давали всьо — маєток, товариске становище і полїтичний вплив — і яких нїколи не викрито. Отже колиб ви були таким злочинцями і колиб тут в містї був такий один чоловік, що псував би ваші пляни і загрожував вашій безпечности — що робили би ви тоді?

— Я старав би ся его усунути.

— Так! — Кокеніль мовчав хвилю, відтак нахилив ся зовсїм близько до свого приятеля і сказав дуже поважно:

— Пужо, від більше як двох лїт працює хтось дуже пильно над тим, аби мене усунути.

— До чорта! — скрикнув Пужо. — Від коли ви то знаєте?

— Аж від нинї — відповів аґент зморщивши чоло. — Я повинен був вже давно розміркувати.

— Гм! А не покладаєтеся ви надто на той чин?

(Дальше буде).

судив суд за намову до убийства на 8 літ тяжкої вязниці.

— **Огні.** В селі Заліска Воля коло Радимна, ярославского повіта, згоріло сими днями 50 загород селянських. Шкода величезна. — В Луці, самбірского повіта, вибух дня 11 с. м. по полудни огонь в стодолі Бліми Респлерової, а перекинувшись на сусідні будинки, знищив в короткім часі 20 з них, належачих до девятьох господарів. Шкода зроблена пожежою виносить 14.450 корон і була лиш в половині обезпечена. Причиною огню була імовірно необачність.

— **Палій.** Жандармерия в Кукизові арештувала тамошного селянина Івана Пежицкого, підозріного о підпалене реальности Івана Крачковского в Кукизові. Пежицкого виділи, як він втікав зпід горіючої хати. Пежицкий впершу випирав ся всего. Коли же жандармерия фактами доказала єму вину, він признав ся до підпаленя. Пежицкого відставлено до вязниці суду карного.

— **Як будують у Львові!** В мешканю п. Кароля Ґоттфріда при ул. Фредра ч. 6 на III. поверсі завалила ся оногди ціла стіна, а то ось з якої причини. В суботу вечером син п. Ґоттфріда порав ся коло маґічної ліхтарні. Нараз займив ся кусень фільми, а він кинув єго на помість і гасячи ногою, тупнув так сильно в поміст — можна собі подумати, з якою силою! — що аж стіна пукла і небавком опісля завалила ся, присипавши всі меблі. На щастє в комнаті вже не було нікого. Треба тут додати, що згадану каменицю вибудували лише що перед двома роками.

— **В справі голосного свого часу обманьства** на шкоду родини бл. п. Влодка, слідство, що тягнуло ся більше як рік, вже скінчило ся а прокуратория на основі зібраного материялу виготовила вже акт обжалованя. Перед судом станутъ яко обжаловані: Шміль Ляндав, купець зі Старого Самбора, Ицко Валь єго спільник, Яков Ґуттерер, Савл Гутттерер, властителї тартаків, Кароль Шайнер, лісничий бар. Лібіґа; Сіха Теннер, єго фактор, Вільгельм Крайнлендер, прокурист банку в Хржанові і Нехемій Розенберґ, директор тогож банку. Крім того акт обжалованя буде мабуть розширений ще й на адвокатів, котрі переводили мантійскі трансакциї. Розправа потягне ся мабуть яких два місяці.

— **На памятник Маркияна Шашкевича** на підлиській горі в Рускім Народнім Домі в Олеску, зложили отсї доброї (в коронах): Ярослав Паньківский, Олеско 1, Анеля Познахов ска, Зборів 1, Церков в Білім Камени 20, о. Николай Копач, Білий Камінь 10, Власна Поміч, Язловець 1, В. Остапчук Босири 1, А. П. Гуменюки, з Сокиринець 2, Власна Поміч в Струсові 5, Ольга Доскоч, Хотів 2, Микола Павлусевич, Вижниця (Буковина) з цеголок 20, „Днїстер“, товариство взаїмних обезпечень 50, Кредитово-господарска спілка в Горуцку 20, Іван Чехович, ц. к. нотар в Болехові 5, Роберт Чехович, кандидат нотарияльний в Болехові 2, Іван Дудич, урядник сторожи скарбової Броди 5, Товариство кредитове „Надія“ в Порохнику 3, Скобельский, надрадник суду, Золочів 30, Леонтий Кузьма, профеcор ґімназ. в Коломиї від себе 10, з бльочків 24·77, а надто від: Володимира Лепкого 4, Евгена Козакевича 2, разом 1.134·27 сальдо: 4.795 К. Комітет горячо просить о дальші ласкаві датки, яких тепер дуже потреба.

## Господарство, промисл і торговля

— **В Теребовли** завязала ся дня 12 жовтня Спілка для збуту худоби. По зареєстрованю в торговельнім суді і по установленю мужів довіря по селах зачне она висилати безроги на торг віденьский. Коли, в котрих сіл і на котрій стациї буде ся відбувати ладунок, дадуть знати мужі довіря. — Управа.

— **Надзвичайні Загальні збори** „Спілки господарскої стов. зар. з обм. пор. в Довжневі“ відбудуть ся дня 1 падолиста 1911 р. о годині 1 по полудни в салі „Народного Дому“ в Белзі з слідуючим порядком: 1) Зміна статута §§ 1, 2, 9, 15, 24. — 2) Вибір всїх членів Ради стоваришеня і Управи. — 3) Внесеня членів. — За раду стоваришеня о. В. Фартух.

## Телеґрами.

**Відень** 24 жовтня. На початку нинїшного засїданя палати послів президент міністрів бар. Ґавч відповідав на внесені з кількох сторін інтерпеляциї в справі конфлікту в Тріполіс. Опісля приступлено до дальшої дискусиї в справі утвореня італїяньского правничого факультету.

**Льондон** 24 жовтня. До „Daily News“ доносять з Ню-Йорку: Хіньский революціоніст Сун-Ят-Сен прибув тут вчера, хоч хіньскі революціоністи в Ню-Йорці тому перечать. Єсть річию певною, що Сун-Ят-Сен чекає лиш вісти з Пекіну, щоби вернути до Китаю, звідки єго видалено перед 12 роками.

**Константинополь** 24 жовтня. Зачувати, що міністерство справ внутрішних одержало телеґраму доносячу, що при бомбардованю Дерни Італіянці потерпіли великі страти внаслїдок огню турецкого войска. По бомбардованю висадили Італїянці на беріг 1500 людий. Войско турецке і краєве уступило ся в глубину краю, щоби заждати, аж поміч прийде а відтак припустять атак на місто.

**Пекін** 24 жовтня. Народні збори розпочали вчера свої засїданя. Поки що відрочили ся до вибору комисий. Один з членів тайної ради предложив меморіял до трону, звертаючи увагу на то, що в виду признаня революціоністів заграницею, правительство повинно завести з ними переговори!

**Теґеран** 24 жовтня. Парлямент ухвалив новий закон виборчий, котрий установляє число послів на 136, признає право вибираємости кождому горожанинови перскої держави, котрий скінчив 21 рік житя і вводить безпосередні вибори.

## Надіслане.



## Рух поїздів зелїзничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1911 р після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

### Відходять зі Львова

**з головного двірця:**

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 10/9 включно щоденъ, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·45 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, **3·05***), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

**З Підзамча:**

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·35**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в субботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

**З Личакова;**

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в субботу і недїлю

### Приходять до Львова

**на головний дворець:**

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52 **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

**На Підзамче:**

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·17, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в субботу і недїлю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

**На Личаків:**

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§.
*) З Винник. §) З Винник в субботу і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.